

dimecres, 24 de setembre de 2008

Barcelona, ciutat acollidora d'escriptors perseguits

Barcelona demostra una vegada més que no és tan sols la ciutat dels congressos i s'ha apuntat a una iniciativa de caire humanitari, aquesta vegada des de l'associacionisme, sense estridències, sense cap foc d'artifici

tribuna
Esriptora

ASSUMPCIÓ CANTALOZELLA.

D' escriptors empresonats per haver manifestat el seu pensament, les presons del planeta en són plenes. Com aquí en temps de la dictadura franquista, en molts estats la paraula escrita és censurada, castigada, perseguida.

Aquest fet, que no és cap novetat, no apareix mai com a notícia de primera pàgina en cap mitjà, potser perquè hem assumit i interioritzat sense immutar-nos una sèrie d'esdeveniments que ja no volem explicitar. Durant alguns períodes, han estat la misèria i la fam del món, les que no han existit per a nosaltres, feliços occidentals d'una societat anomenada del benestar, que per fer pujar els preus llancem aliments als abocadors, i que omplim les sales d'espera de dietistes i especialistes en alimentació. Darrerament, però, cada dia dinem acompanyats per nens afamats amb la pell i l'os, enganxats al pit buit de mares d'ulls morts.

Esperem que en algun moment serà d'actualitat parlar de la persecució de periodistes, poetes, narradors de tots els gèneres, per la sola raó d'haver fet pessigolles als aparells insensibles dels règims totalitaris. Aquest terrible ultratge a la persona ara mateix no es troba, si no és excepcionalment, ni en les seccions més amagades dels diaris, ni en els programes tan plens de rialles de les cadenes radiofòniques, ni en les informacions de moda que ens endormisquen pels sofàs. I, tanmateix, cada dia algú és emmanillat per haver fet ús, no pas d'una arma de foc, sinó d'una altra arma essencial en l'ésser humà: la paraula. En la memòria històrica de casa nostra, de molta gent de casa nostra, hi rau encara ben viva l'experiència. Durant el franquisme, també nosaltres sabíem de censures i clausures de revistes. I potser la resta del món, com fem ara nosaltres, passava de llarg d'aquests petits afers. Com sempre, però, a casa nostra qui no passa de llarg de qüestions cruentes és l'associacionisme. De vella tradició, el nostre poble organitza grups que s'ocupen de determinats afers humanistes sense cap ànim lucratiu. Una d'aquestes associacions és el PEN català, en la comissió dedicada als escriptors empresonats. Les tasques constants de l'organització passen sovint desapercibudes per al gran públic: les pressions davant el govern de Cuba per tal que s'alliberessin cinc escriptors empresonats en una acte repressiu, anades i vingudes davant les ambaixades del món per fer força en el tema de l'alliberament de presos, conferències, actes de lectura de poemes, algun escrit a la premsa, etc. Potser només l'actuació de plantar una gàbia enmig de la rambla de Barcelona des de dintre de la qual es llegien fragments d'escriptors perseguits, va tenir un cert ressò fa uns quants anys. Val a dir que el nostre rotatiu s'ha fet ressò diverses vegades dels casos més significatius d'aquest domini. I, malauradament, fou també primera pàgina de tots els rotatius l'assassinat de la periodista Anna Politkóvskaia. Una actuació especialment interessant s'inicià l'any passat quan Barcelona entrà a formar part de l'Icorn, associació estesa en diverses ciutats del món i que es dedica a acollir escriptors perseguits. Pel maig es realitzà la presentació del programa l'Esriptor Refugiat, posat en marxa amb el suport de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona, i amb la signatura de convenis amb les fundacions de Caixa Sabadell i Caixa Girona. Barcelona, doncs, passa a ser «ciutat acollidora». L'escriptor acollit a Catalunya és Salem Zenia, poeta i novel·lista en llengua amaziga. Militant de la causa dels amazics, ha seguit tota l'evolució de la reivindicació d'aquest poble, centrant el seu interès en l'acció cultural, amb la participació especial en diversos diaris d'Algèria. París li atorgà un diploma d'honor per la defensa duta a terme de la llengua amaziga i per la seva aportació al desenvolupament i l'expansió de la literatura amaziga.

+ Salem Zenia, poeta i novel·lista en llengua amaziga, rep el suport del programa L'Esriptor Refugiat. Militant de la causa dels amazics, és perseguit al seu país. Foto: EL PUNT

El conveni s'ha renovat abans de l'estiu, a causa segurament del bon funcionament i la consolidació del programa. L'agenda d'actes literaris de l'escriptor acollit l'ha portat a presentar la seva obra en un gran nombre de ciutats del principat. Entre les activitats més destacades, cal subratllar la publicació i la presentació del poemari de Salem Zenia *Sol cec*, acte magnífic en què participaren un poeta i una actriu. Barcelona demostra una vegada més que no és tan sols la ciutat dels congressos que concentra els trusts del poder, les grans empreses del món pecuniari. Que no es conforma a ser la ciutat del disseny i de l'oferta turística de moda al món. El nostre cap i casal, com a ciutat pionera, s'ha apuntat a una iniciativa de caire humanitari, aquesta vegada des de l'associacionisme, sense estridències, sense cap foc d'artifici. Quan ens preguntem com hem d'enfortir el nostre país, podem trobar una resposta en iniciatives d'aquesta mena.